

novení pravidel naléztí překážky, která by bránila vydati dodatečně nový předpis dávkový, jímž se původní, třeba pravoplatný platební rozkaz opravuje.

Tuto otázku upravuje ustanovení § 12 prav., podle něhož o promlčení dávky platí též ustanovení jako o promlčení daní přímých. O promlčení daní přímých pojednává zákon z 18. března 1878 č. 31 ř. z., který v § 3 jedná o dodatečném vyměření a praví: »Právo vyměřiti částky, o které bylo následkem nesprávného vyměření dávky méně předepsáno, promlčuje se zpravidla ve dvou letech, při kolcích a poplatcích bezprostředně zapravených ve 3 letech po uplynutí správního roku, ve kterém dávka původně vyměřená se stala splatnou.«

Stížnost ovšem míní, že toto ustanovení neobsahuje závaznou normu, ježto promlčecí lhůta dvouletá platí jen »zpravidla«.

Leč uvedené ustanovení zákona nelze vyložit jinak než, že pro promlčení přímých daní platí lhůta dvouletá, pokud není zvláštní normy, která by stanovila lhůtu jinou. Takové normy v daném případě není, neboť jak již uvedeno, pravidla poukazují v příčinné promlčení prostě na ustanovení cit. zákona.

Dodatečné vyměření dávky, jímž se původní nesprávný předpis dávkový v neprospěch poplatníka opravuje, má tedy zákonnou oporu v ustanovení § 12 pravidel v souvislosti s cit. ustanovením zákona z 1878. Že lhůta tímto zákonem stanovená byla již uplynula, když dodatečný předpis byl vydán, stížnost netvrdí. Žal. úřad právem tedy zamítl odvolání st-lovo, v němž tento bránil se poukazem na právní moc původního platebního rozkazu.

Č. 4925.

O b e c n í d á v k y: Lze při vyměřování obecní dávky z přepychových bytů přihlížeti též k bytům obývaným povinníkem a jeho příslušníky v obci jiné?

(Nález ze dne 21. září 1925 č. 16.606).

V ě c: Jaroslava H. v Praze proti okresní správní komisi v Rokycanech o obecní dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-lce byla obecním úřadem v M. za druhé čtvrtletí roku 1914 předepsána z pětipokojového bytu, nalézajícího se v jejím domě v Mirošově, obecní dávka z přepychových bytů ve výši 550 K. Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lky, vytýkající, že její byt jest v létě obýván 8 osobami dospělými, 4 dětmi a 3 osobami služebníky a že proto dávkce vůbec nepodléhá, v cestě instanční zamítnuto, poněvadž st-lka bydlí v M. s jinými ještě rodinami pouze v létě a rodiny bydlící tam v létě, mají trvalý byt ještě v obci jiné, totiž v Praze a v Hradci Králové a nemohou podle 2. věty odst. 4 §u 2 pravidel býti počítány do počtu osob používajících společného bytu v M.

O stížnosti, která vytýká, že uvedené ustanovení má na zřeteli pouze dva neb několik bytů nalézajících se v téže obci, uvážil soud toto:

Žal. úřad opírá své rozhodnutí jedině o ustanovení 2. věty odst. 4, §u 2 pravidel. Mohl se proto zabývatí soud jen otázkou, je-li výrok žal. úřadu v souhlasu s uvedeným ustanovením pravidel. V odst. 4. § 2 pravidel o vybírání dávky z přepychových bytů v M., jež schválena byla zsv-em výnosem ze 6. září 1922 a jež jsou souhlasna se vzornými pravidly vyhlášenými vl. nař. č. 143/22, ustanovuje se takto: »Užívá-li jednotlivec neb domácnost několika bytů v téže obci, sčítají se obytné místnosti těchto bytů a platí za byt jediný. Má-li jeden neb několik členů domácnosti ještě jeden neb několik bytů jiných, zdaňují se z těchto druhých bytů zvláště, nepočítají se však v bytě společném.« Věta 1. odst. 4 upravuje tedy případ, kdy tytéž osoby, jež mají v určité obci byt, obývají v téže obci ještě jiný byt neb několik jiných bytů, předpokládá tedy totožnost osob používajících několika bytů v téže obci. Pro tento případ předpisují pravidla, že za účelem vyměření dávky jest všechny byty sčítati. Jestliže však nejsou uživatelé těchto bytů úplně totožní, to jest, obývá-li druhý neb další byt toliko jeden neb několik členů, nikoli však všichni členové domácnosti, která má v obci již byt, není předepsáno sčítání bytů, nýbrž pravidla volí jinou cestu stanovíce v druhé větě odstavce 4., že z druhých bytů vyměruje se dávka samostatně, při čemž ovšem osoby tyto byty obývající nepočítají se ke členům domácnosti bytu prvního. Obě věty odst. 4. mají na zřeteli případ, kdy členové jedné domácnosti obývají dva nebo více bytů v téže obci. Stanoví-li se ve větě druhé, že z druhých bytů se vyměruje dávka zvlášť, nemůže ostatně ani býti pomýšleno na byty v obci jiné, na které pravomoc obce a její řád dávkový vůbec nemůže se vztahovati.

Ježto tedy druhé věty odstavce 4. lze použití toliko na ony členy domácnosti, kteří obývají v téže obci byt jiný, a nelze hleděti k jejich bytu v obci jiné, nebyl žal. úřad v právu, když z počtu členů domácnosti st-lčiny vyloučil osoby, které bytu jejího v M. nesporně užívají, z toho důvodu, že užívají též bytů v obcích jiných.

Bylo proto nař. rozhodnutí, jež spočívá na mylném výkladu normy právní, zrušiti podle § 7 zák. o ss pro nezákonnost.

č. 4926.

Obecní notáři (Slovensko): * Sestátnění notářských úřadů na Slovensku, provedené po rozumu zákona z 22. března 1920 č. 211 Sb., pokládati jest za úřední organisaci ve smyslu § 14 lit. c) notářského pensijního statutu býv. župy hontianské.

(Nález ze dne 21. září 1925 č. 17.391.)

Věc: Josef Z. v H. (adv. Dr. Rud. Fantl z Prahy) proti župnímu úřadu v Nitře o pensionování.

Výrok: Pokud nař. rozhodnutí odepřelo stěžovateli odbytné, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem ze 4. května 1923 zrušilo min. vnitra po rozumu § 10 služ. pragm. služební poměr st-lův jako dočasně ustanoveného obecního notáře v H. O tom byl st-l vyrozuměn výnosem župního úřadu